

Egy keresztség két féle módon

Ef 4:5 Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség.

A Sarokkő Gyülekezetben mind a felnőtt- és mind a gyermekkeresztséget gyakoroljuk. Hitünk szerint helyénvaló, hogy a nálunk megtérő felnőttek a gyermekeikkel együtt megkeresztelkednek és a gyülekezetünk tagjaivá válnak. Először nézzük meg milyen jelentéssel bír a keresztség.

Mit jelent keresztyénné válni? Mit jelent Szentlélekkel megkeresztelkedni?

A próféták az Ószövetségben számos helyen beszéltek Isten ígéreteiről, miszerint egynap elküldi a Lelkét.

Ézsaiás 44:3 Mert vizet árasztok a szomjas földre és folyóvizeket a szárazra. Kiöntöm lelkemet utódaidra és áldásomat csemetéidre.

Jóel 2:28 Azután kiöntöm majd lelkemet minden testre: fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak.

Amikor Keresztelő János az utolsó próféta jött el, ő is prófétált az eljövendő Lélekről. Beszélt arról is, hogy Jézus a Szentlélekkel fog keresztelni.

Márk 1:8 Én vízzel keresztelek, de ő majd Szentlélekkel keresztel meg titeket.

Amikor Jézus az élő vízzel való megtöltekezésről tanított, János segíti a megértésünket magyarázva hogy, valójában a Szentlélekről beszélt.

János 7:37-39 Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállt Jézus, és így kiáltott: Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék! Aki hisz bennem, amint az Írás mondta, élő víz folyamai áradnak annak belsejéből. Ezt pedig a Lélekről mondta, akit kapnak majd a benne hívők, mert még nem adatott a Szentlélek, mivelhogy Jézus még nem dicsőült meg.

Itt János arról is beszél, hogy Jézus megkeresztel minket, a Lelkét adva nekünk, azoknak, akik hisznek Őbenne.

Pál ugyanezt az igazságot taglalja egy költői kérdés használatával. Azt állítja, hogy a Szentlelket akkor kapjuk, amikor először hiszünk az evangéliumban.

Galata 3:2 Csak azt szeretném megtudni tőletek, hogy a törvény cselekedeteiből kaptátok-e a Lelket vagy a hit hallásából?

Galata 3:13-14 Krisztus váltott meg [...] azért, hogy Ábrahám áldása Krisztus Jézusban a pogányoké legyen, hogy a Lélek ígését hit által megkapjuk.

Hasonlóan zajlott az Apostolok Cselekedeteiben is. Amikor valaki hitt az evangéliumban, megkapták a Szentlelket.

ApCsel 10:44 Míg Péter ezeket a szavakat mondta, a Szentlélek leszállt mindazokra, akik hallgatták az ígét.

Mi mint hívők, nyugodtan mondhatjuk, hogy amikor először hittünk az evangéliumban és rábíztuk magunkat Jézusra, ő megkeresztelt bennünket a Lelkével.

Mit jelent a Szentlélek keresztsége? A Szentlélek először megújítja a szívünket és általa születünk újjá. A Szentlélek hitet ad arra, hogy elhiggyük az evangéliumot és megbocsátassanak a bűneink. Eszerint a bűneink miatt ránk kiszabott büntetés eltávolításra kerül. Ez a büntetés Jézusra helyeződik, aki a mi helyünkben szenvedett. Megbocsátva lenni azt jelenti, hogy Isten elengedi az adósságot, amivel tartoztunk neki az ellene való lázadásunk miatt. Nem adja meg, ami jár nekünk, igazságszolgáltatást. Isten ehelyett az irgalmát adja. De nem csak a bűneink bocsáttatnak meg, hanem Jézus Krisztus igazságát (igaz-létét) is megkapjuk. Jézus Krisztus ezt az igazságot a tökéletes életével kereste meg, amit nekünk kellett volna élni. Amikor betöltötte Isten törvényét, megkereste a törvény által megígért áldásokat. Így Isten kegyelmes lehet velünk és megadhatja, amit nem érdemlünk meg. Igaznak jelent ki bennünket maga előtt a hitünk által. Ez a nagyszerű csere. Jézus megkapja a mi bűneinket. Mi megkapjuk az ő igazságát. Isten megigazít minket Jézus Krisztus miatt és békénk lehet Istennel.

Róma 5:1 Mivel tehát hit által igazultunk meg, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ez Isten elfogulatlan ígérete. Ez történik velünk, akár érezzük, akár nem. Nekünk nincs aktív szerepünk a megigazulásunkban. Hit és megtérés által történik. Krisztusban lenni két dolgot jelent. A bűneink meg vannak bocsátva és igaznak vagyunk kikiáltva.

2 Kor 5:21 Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Róma 3:22 Istennek ez az igazsága pedig a Jézus Krisztusban való hit által lesz mindazoké, akik hisznek. Mert nincs különbség,

Ez az evangéliumi üzenetnek a szíve és egyaránt, ez a Szentlélek keresztsége jelentése is. A Lélek által megkeresztelkedni, olyan mintha az evangélium bombaként robbanna bennünk és Isten így nyilatkoztatja ki a hatalmát.

Róma 1:16 Mert nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívő üdvösségére, zsidónak először, de görögnek is.

Az Isten előtti státuszunk megváltozik, Isten gyermekeivé válunk. Vadonatúj identitásunk lesz. Krisztussal való egységbe kerülünk. Az evangélium ezen része tőlünk teljesen függetlenül megy végbe, mi ennek csupán passzív résztvevői vagyunk. Az új identitásunk lesz az, ami elkezd minket megváltoztatni.

Isten elkezd bennünk a megújító munkáját és a hitünkön keresztül szentel meg. Ez egy életen át tartó folyamat, amiben a bűn hatalma megtörik az életünk felett és egyre jobban életre kelünk, Krisztus képére formálódva. A bennünk lakozó Szentlélek egyre jobban képessé tesz, hogy nemet mondjunk a bűn kísértéseire és csábításaira és helyettük Jézus Krisztust válasszuk. Képesek leszünk nem a saját dicsőségünkre élni valamint elfordulni az Isten jószándékát folyamatosan kiérdemelni próbálástól. Egyre jobban Krisztus érdemében

és a Szentlélek erejében kezdünk bízni. Majd a Szentlélek elkezd teremni bennünk a gyümölcsét, a hitünk által.

Gal 5:22-23a De a Lélek gyümölcse szeretet, öröm, békesség, hosszútűrés, szívedesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. [...]

Tehát a Szentlélek keresztsége lényege, hogy valami történik velünk, illetve valami történik bennünk. Isten megigazított és elvette a **bűn büntetését**. Ez egy radikálisan felszabadító, objektív evangéliumi igazság, ami sosem fog átütni szabadosságba, hanem épp ellenkezőleg, a megszentelődésünk talpizataként fog szolgálni. Isten arra hív, hogy éljünk aszerint, ami igaz ránk. Megszentel és megváltoztat minket a **bűn hatalmának** megtörésével. Isten még nem távolítja el belőlünk a **bűn jelenlétét**, amíg nem dicsőülünk meg és nem kapjuk meg a megújult testünket.

Pál ezt a gyönyörű képet festi a megszentelődésünkről (a megújult szív megváltozott életet terem), amit a keresztséggel ábrázol, miszerint meghaltunk a bűnnek és új életre hoztak Krisztusban.

Róma 6:1-7 Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Semmiképpen! Mert akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élhetnénk még abban? Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk tehát vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen feltámadt Krisztus a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk. Ha pedig egyé lettünk vele az ő halálában annak hasonlósága szerint, akkor még inkább egyé leszünk vele feltámadásában is. Mert tudjuk, hogy a mi ó emberünk ővele megfeszítettett, hogy megerősítene a bűnnek teste, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek. Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.

Eszerint a keresztség egy szellemi valóság, amelyben mi is megfeszítettünk Krisztussal és egyúttal Isten új életre is támasztott vele együtt. A Krisztussal való egységünk a benne való hitünk által valósul meg.

Gal 5:22 Krisztussal együtt megfeszítetttem. Többé pedig nem én élek, hanem Krisztus él bennem; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem.

Vízkeresztség

Ha a keresztség szellemi síkon történik amikor újjászületünk, akkor miért parancsolta meg Jézus a megtértek vízzel való megkeresztelését?

*Máté 28:18-20 Jézus pedig hozzájuk ment, és azt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el azért, és tegyetek tanítvánnyá minden népet, **megkeresztelve őket** az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében. Mindannak megtartására tanítsátok őket, amit én parancsoltam nektek. Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*

Mi a vízkeresztség jelentése? Mit jelképez? Hogy mutat rá a vízkeresztség a Szentlélek keresztségre?

Amikor elfelejtjük megkülönböztetni a az újonnan megtértek vízzel való megkeresztelésére adott parancsot és azt a szellemi / lelki folyamatot, ami az újonnan hitre jutottakban zajlik le, akkor alaposan eltévedhetünk. Nem szabad elfelejteni, hogy a vízkeresztség egy jel, ami a Szentlélek keresztség valóságára mutat rá. A vízkeresztségben, amikor beleengednek a vízbe (meghalunk Krisztussal) és kihúznak a vízből (feltámadás a Krisztussal), egy gyönyörű képet kapunk a szellemi keresztség valóságáról. Mégis, bármennyire szép a vízkeresztség, a szépsége kizárólag abból fakad, amire rámutat. A kettő nem egy és ugyanaz.

Például néhány tradicionális egyház azt vallja, hogy amikor egy gyermeket megkeresztelkednek, csodálatos módon üdvösséget kap. Valahogy a jelnek varázslatos szellemi jelentőséget tulajdonítanak, mintha egyenesen Krisztusba helyeznék. A másik véglet en álló néhány egyház úgy tartja (a gyermek keresztséget elutasítva), hogy amikor egy felnőtt keresztelkedik meg, valami csodával határos dolog történik. Úgy hiszik, hogy a vízkeresztség alkalmával tesz csak igazán vallást a hitéről és üdvözülni ezáltal. Amikor kiemelik a vízből, új emberként jelenik meg. Mind a két nézet összekeveri a vízkeresztséget a Szentlélek keresztséggel. Összekuszálják a valóságot a jelképpel.

Tehát, hogy mutat a vízkeresztség a Krisztusban való új életünkre? Hogy mutat a jel arra, amit jelképez? Hogy jelképezi az egységünket a Krisztussal? Fontos kérdések. A Biblia válasza két síkon értelmezendő.

1. Jézus Krisztus azért jött, hogy bűnösöket mentsen. Amikor egy felnőtt hisz az evangéliumban, megtér és megkeresztelkedik, a legszűkebb értelemben kijelenti a világnak, hogy ő bizony egy bűnös ember, akinek szüksége van a megváltóra és üdvözült (megmenekült) a kegyelme által. Az evangéliumba vetett hit által egyesült Krisztussal és a személyes identitása is Krisztusra építkezik. Amikor egy új hívő vízzel keresztelődik, egy radikális kijelentést tesz a világnak arról, hogy Jézus Krisztus az Ura és Megmentője, hogy újonnan született és hisz az evangéliumban. Egyedül Jézus Krisztusra bízta magát az üdvösséghez. Az evangélium rettentően individuális. Jézus Krisztus mindenkit arra hív, hogy individuálisan térjen meg és higgyen az evangéliumban. Individuális személyeket hív, hogy kövessék őt. Mielőtt rátérnénk a vízkeresztség szimbolumának második síkjára, képzeljül el, hogy Jézus Krisztus kizárólag individuumokat jött üdvözíteni. Képzeljük el, hogy a keresztyének csak a pólójukról, vagy az autómatriciáikról ismerik meg egymást. A lényeg, hogy ne felejtsük el azt, hogy az individualizálódott nyugati társadalomban, Jézus Krisztus nem csak az individuumokat jött megmenteni, hogy azok egyedül járjanak-keljenek a halálukig. Jézus egyházat is alapított. Arra hívja az individuumokat, hogy épüljenek be az egyházába, a testébe. Ez a második síkja a keresztség szimbolumának.

Máté 16:18 De én is mondom neked, hogy te Péter vagy, és én ezen a kősziklán építem fel az egyházamat, és a pokol kapui sem vesznek rajta diadalmat.

2. Jézus Krisztus azért is jött, hogy összegyűjtse Isten népét, mint a Pásztor a nyáját, hogy elhelyezze őket a testébe, az egyházba. Ő a Pásztor és mi vagyunk a nyáj. Én kapcsolatba vagyok a nyáj tagjaival is.

János 10:27-28 Az én juhaim hallgatnak a hangomra, én ismerem őket, és ők követnek engem. Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, és senki sem ragadja ki őket a kezemből.

A Szentlélekkel keresztelkedés azt jelenti, hogy lelkileg behelyeztetünk és részei leszünk Krisztus szellemi testének. Az egyház Jézus Krisztusban hívő, újonnan született emberekből áll, akik betérítik az egész világot. **Egységben vagyunk egymással, mert egységben vagyunk Vele.** Így a keresztyén identitásunkat nem csak individuumok éljük meg, hanem mint Isten népének tagjai. Isten népe többé már nem egy etnikum, mint az Ószövetségben. Sokkal inkább számtalan népből és nemzetből származunk a világ minden sarkából. De Jézus Krisztus nem csak egységben létre hívott bennünket egy bizonyos elvont értelemben. Arra is elhívott, hogy gyakorlatilag is egységben éljünk más hívőkkel. Szeretnünk kell egymást. Ez az a jel, amiről a nem hívők felismerik a keresztyéneket, hogy valóban Jézus Krisztus tanítványai.

János 13:34-35 Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek: amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.

Jézus Krisztus azért jött, hogy megalapítsa az egyházát, ami nem kizárólag individuumok nemzetközi szerveződése, akik követik őt és kapcsolatban vannak vele, hanem először is helyi közösségek, ahol összejönnek az emberek, megosztják egymással az életüket és közösségben élnek. A kép, amelyet Pál fest a Jézus Krisztussal és egymással való kapcsolatunkról, Jézus Krisztust úgy ábrázolja, mint az egyház fejét és mi a testének különböző tagjai vagyunk. A testének részei vagyunk, kapcsolatban vagyunk egymással és Vele.

Efézus 5:23,29,30 Mert a férj feje a feleségének, amint Krisztus is feje az egyháznak, és ő maga a test megtartója. [...] Mert a saját testét soha senki nem gyűlölte, hanem táplálja és ápolja, amint az Úr is az egyházat, mert az ő testének tagjai vagyunk.

Mint Krisztus testének tagjai, szolgálunk kell egymást az ajándékokkal, amiket adott nekünk és folytatni kell az egész világra kiterjedő evangélizálás szolgálatát. Az Újszövetség még egy gyönyörű képet fest a helyi gyülekezetéről, és arról hogy a tagok hogy illeszkednek össze és hogy adják ki a Jézus Krisztus egyházát. Ebben az analógiában, Jézus Krisztus a Sarokkő és mi vagyunk az élő kövek. Mindannyian a Sarokkőhöz vagyunk méretezve és így építjük fel a lelki házat, az egyházat. A kövek megannyi méretűek és színűek, de együttvéve gyönyörű építményt ábrázolnak.

Ef 2:20-22 akik az apostolok és próféták alapkövére építettek, ahol a szegletkő maga Jézus Krisztus. Benne van az egész épület összeillesztve, és benne növekszik szent templommá az Úrban, akiben ti is együtt épültök a Lélek által Isten hajlékává.

Tehát, ha a szellemi keresztséget két síkon értelmezhetjük, akkor milyen két üzenetet hirdet egy új hívő, amikor vízzel keresztkedik?

Amikor egy új hívő vízzel keresztkedik, radikális kijelentést tesz a világnak, miszerint ő már a lelki tagja a Krisztus testének és most fizikailag is tagja lesz a Krisztus testének, a helyi gyülekezetnek. A Krisztussal való elvont egysége most tapinthatóan valódi lesz.

A vízkereszttség az Újszövetségben tehát egyaránt jelképezi az egyéni és a közösségi aspektusát a Krisztussal való egységünknek. A keresztyénségben a keleti kultúra egyesül a nyugatival, amikor a közösségi hovatartozás (keleti kultúrák) valamint az egyén identitása (nyugati kultúra) egyaránt előtérbe kerül.

Radikálisan és gyönyörűen jelképezi a világ számára, hogy egyek vagyunk Krisztusban: Mi egységben vagyunk Vele és az Ő népével.

Hasonlóságok és különbségek az Ószövetség és Újszövetség között

Nézzük meg a párhuzamokat az Ó- és Újszövetség között a megkeresztelkedett szívre nézve. A Lélek kereszttség helyett az Ószövetség „a szív körülmétkedéséről” beszél, ami a megújult szívet és az üdvösségért Istenbe vetett bizalmat szimbolizálja.

Róma 2:28-29 Mert nem az a zsidó, aki külső látszatra az, és a körülmétkés sem az, ami a testen külsőképpen látszik, hanem az a zsidó, aki belsőképpen az, és szívének a Lélek által történő, nem betű szerinti körülmétkése az igazi körülmétkés, amelynek dicsérete nem emberektől, hanem Istentől van.

5 Mózes 10:16 Metéjétek azért körül a szíveteket, és ne legyetek ezután keményakúak.

5 Mózes 30:6 Körülmétkéli az ÚR, a te Istened a szívedet és utódaid szívet, hogy szeresd az URat, Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből, hogy élhess.

Isten mindig az ember szívet vizsgálja. Ábrahámot is a hite által igazította meg, amikor hitt Isten ígéletében.

1 Mózes 15:6 Abrám hitt az ÚRnak, aki ezért igaznak fogadta el őt.

Amikor Isten szövetséget kötött Abrámmal (később Ábrahám), megígérte neki, hogy magára veszi a szövetség átkát, amikor Ábrahám leszármazottai megszegik a szövetséget.

1 Mózés 15:17-18a És mikor a nap lement, és sötétség lett, íme, egy füstölgő kemence és tüzes fáklya ment át a húsdarabok között. E napon kötött az ÚR szövetséget Ábrámmal, [...]

Így tett Isten feltétel nélküli ígéretet az áldásról Ábrahámnak és a leszármazottainak. Ábrahám hitt az eljövendő Messiásban, aki egy nap feláldozza önmagát az ő bűneiért is. (János 8:58) Isten népét az Ószövetségben, Ábrahám szellemi leszármazottjait Isten Maradékának mondjuk. Ők voltak az igazi hívők, akik várták az eljövendő Messiást és nem a saját jó cselekedeteikre támaszkodtak. Ők voltak a szív szerint körülmetéltek.

ApCsel 10:43 A próféták mind róla tesznek bizonyosságot, hogy mindaz, aki hisz benne, bűnbocsánatot nyer az ő neve által.

Ha Ábrahám hit által igazult meg az 1 Mózés 15-ben, (ami Isten előtti igaz, körülmetélt szívet jelent) és ha az üdvösség mindig az eljövendő Messiásba vetett hitet jelentette, akkor miért kellett neki és utána minden férfinak körülmetélnie az 1 Mózés 17 szerint?

1 Mózés 17:10 Ez az én szövetségem, amelyet veletek és utódaitokkal kötök, melyet meg kell tartanotok: metéljétek körül minden férfit közületek.

Miért alakította át Isten a hit által történő szív szerinti körülmetélkedés szellemi valóságát fizikailag végrehajtandó parancsolattá? Miért lett kötelező a körülmetélkedés? És miért vette olyan komolyan Isten a körülmetélés jelét, hogy majdnem megölte Mózes gyermekeit azért, mert nem voltak körülmetélve, (Isd. 2 Mózés 4:24-26)? (Ezek a kérdések egy nagyon fontos párhuzamra mutatnak rá az Ó- és Újszövetség között!)

Isten azért parancsolta meg a körülmetélkedést, mert ez volt a fizikai jel, ami megkülönböztette Isten népét más népektől. Így különböztették meg azokat is, akiket úgy adtak hozzá Ábrahám leszármazottaihoz, az izraelitákhoz. Isten világosan kijelentette, hogy minden újszülött fiúgyermeket körül kell metélni. Így vált a gyermek hivatalosan is zsidóvá. Így váltak a pogányok is, akik csatlakoztak Isten népéhez, hivatalosan zsidóvá.

Isten szövetséget kötött Ábrahám minden leszármazottjával, mégsem hitt Ábrahám minden leszármazottja az eljövendő Messiásban. Akár azt is mondhatjuk, hogy Ábrahámnak kétféle leszármazottja van. Azok, akik hittek a Messiás eljövetelében, mint ahogy ő maga is hitt, és a szívük körül volt metélve, és azok, akik csak fizikailag voltak körülmetélve és csak külsőleg voltak zsidók.

Róma 9:6-8 De az nem lehet, hogy Isten beszéde megghiúsult volna! Mert nem mindnyájan izraeliták azok, akik Izráeltől valók, s nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő magvából valók, hanem az Izsákét nevezik majd utódodnak. Azaz

nem a test szerinti gyermekek az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számítanak utódoknak.

ApCsel 7:51 Keménynyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, mindenkor ellene szegültök a Szentléleknek, ugyanúgy, mint atyáitok!

Más szavakkal, Isten szövetségi kapcsolatban volt Ábrahám minden leszármazottjával, mégis csak a maradék – akik várták az eljövendő Messiást és akiknek a szíve körül volt metélve – volt igazán a gyermeke. Így mondhatjuk, hogy Ábrahám leszármazottai voltak Isten látható népe és az igazi hívők – „a szív szerint körülmetéltek” – voltak Isten láthatatlan népe, elkeveredve a többiek között. Mivel mindenki a Szövetség alatt volt, szövetségben voltak egymással és Istennel egyaránt. Isten szövetsége – a kapcsolatokat nézve – mindig két síkon köttetik. Isten gyakran ismételt szövetségi jelmondata emlékeztet a szövetség duális természetére. Isten népe szövetségbe volt vele és szövetségbe voltak egymással is.

Jeremiás 32:38 Népemmé lesznek, én pedig Istenük leszek.

Isten népe az Ószövetségben komoly zűrzavarba került, amikor összetévesztették a fizikális jelet a lelki valósággal. Elfelejtették, hogy a jelkép csak rámutat a lelki valóságra és a szív dolgaira. Sokan a zsidók közül azt hitték, hogy ha körül vannak metélve és próbálják megtartani a hagyományokat és Isten népének törvényeit, akkor üdvözülnek. Ahogy oly sok hagyománnyal ez a helyzet, itt is az történik, hogy a hosszú évek után az emberek elfelejtik a mögöttes jelentést és az üres cselekedetekhez ragaszkodnak.

Isten parancsa miatt a zsidóság mindig a szövetség fontos szereplőinek tekintette a gyermekeket Ábrahám idejétől egészen Jézus Krisztusig. Ez egy olyan hagyomány volt, amelyet Isten népe majdnem kétezer éve gyakorolt. Viszont Jézus eljövételével minden megváltozott.

Amikor Jézus Krisztus végre eljött és kiterjesztette a szövetséget a világ minden népére, nemcsak a zsidókra, a körülmetélkedés fizikális jele, ami addig megkülönböztette a zsidókat mint Isten népét, szükségtelenné vált. Isten leváltotta ezt egy új nemzetközileg gyakorolható jelképpel, amit majdan minden nép a földön használni fog, hogy megmutassák, hogy Isten nagy népéhez tartoznak. Ez az új jel volt a vízkeresztység.

Az ószövetségi körülmetélkedés egy véres rituálé volt, ami Jézus Krisztus áldozati halálában teljesedett be. Pál írja, hogy mind a fizikális, mind a lelki körülmetélkedés arra a lelki valóságra mutat, ami szerint az újjászületés a Szentlélekkel való keresztelkedés által megy végbe.

Kolossé 2:11-14 Benne vagytok körülmetélve is, kéz nélküli körülmetéléssel, levetve a bűn testét Krisztus körülmetélésében. Vele együtt vagytok eltemetve a keresztségben, és vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halottak közül. És titeket, akik halottak voltatok a bűnökben és testetek

körülméletlenségében, vele együtt megelevenített, és megbocsátotta minden bűnünket. Eltörölte az ellenünk szóló rendelkezéseivel minket terhelő adóslevelet, félretette az útból, és odaszegezte a keresztfára.

Pál apostol, aki eredetileg zsidó volt, nem értett egyet a körülmetéléssel. Azt hirdette, hogy azoknak, akik újonnan kezdtek hinni a zsidó messiásban és keresztyénné váltak, nem kellett megtartaniuk a zsidó hagyományokat. Pál tanítása szerint a zsidó nép már nem Isten egyedüli népe volt. Kifejtette az Írásokból, hogy Isten szövetsége már a föld minden népét magába foglalta. Ez bizony hideg zuhanyként érte a zsidó nemzeti öntudatot. A zsidó zélóták nem akarták karba tett kézzel végignézni, ahogy Pál szétzilálja a vallásuk és népük egyediségét. Az Apostolok Cselekedetei elbeszéli, hogy terjesztette Péter és Pál az evangéliumot, majd komoly üldöztetésben lett részük és sokat szenvedtek a zsidó zélóták kezei közt, akik azt hitték, hogy el akarják pusztítani a zsidó vallást a tanításaikkal.

Gal 5:6 Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, csak a szeretet által munkálkodó hit.

ApCsel 15:5 Előálltak azonban néhányan, akik a farizeusok pártjából lettek hívőkké, és azt mondták, hogy körül kell metélni azokat, és meg kell parancsolni nekik, hogy tartsák meg Mózes törvényét.

A keresztyénség dinamikusan terjedt a kultúrák között. Igaz, az apostolok elutasították a körülmetélést, mint a zsidóság etnikai jelképét, a kérdés mindig fennállt: Mi a helyzet a gyermekek szövetségi beiktatásának kétezer éves gyakorlatával? Isten egy és örök szövetségének nem lett hirtelen vége Jézus Krisztus eljöttével, hanem inkább beteljesedett. Isten nem változtatta meg a szövetségét, csak kiterjesztette a föld minden népére, épp ahogy megígérte. Habár a körülmetélkedésre nem volt szükség, az Úr még mindig meg akarta jelölni, akik hozzáadódtak szövetségi népéhez. Ezért parancsolta meg Jézus a benne hívők keresztelését.

ApCsel 2:38 Péter pedig azt mondta nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát.

Mi legyen hát a hívők gyermekeivel? Ezzel a kérdéssel is meg kellett birkózni az apostoloknak– vagy talán mégsem? Isten hajthatatlanul megparancsolta a népének az Ószövetségben, hogy jelöljék meg a gyermekeket a szövetség jelével, de mivel ez egy etnikumra vonatkozott, egy idő után sok problémát okozott. A zsidók közül sokan abban a hamis tudatban éltek, hogy a körülmetélkedés és egyéb hagyományok követése miatt fogadta el őket Isten. Talán Isten fel is számolja a gyermekek szövetségbe való beiktatását? Hiszen oly sok problémát okozott.

Mihez kezdjenek hát az apostolok? Mit akart tőlük Isten? Megtiltsák-e a hívőknek a hagyomány folytatását, és kezeljék gyermekeiket pogányokként, amíg hitvallást nem tesznek

Krisztusban? Legyenek ezentúl a gyermekek kizárva a szövetségből és csak akkor keresztelkedjenek meg és váljanak gyülekezeti tagokká, amikor hisznek? Hogy tekintett Isten a gyermekeikre, illetve hogy kezeljék a saját gyermekeiket?

Mivel az Újszövetség nagy része (a Jelenések könyvét kivéve) csupán húsz, harminc évvel Jézus Krisztus után írták, nem írnak sokat az apostolok után jövő generációról. Az Újszövetség, a nevéből is adódóan be is zárul az apostolok írásával, akik a Jézus Krisztusban elsőként hívő generációhoz tartoztak. Amit tudunk az egyháztörténelemből, hogy közel háromszáz évig nem volt komolyabb vita a keresztséggel kapcsolatban. Mivel ennyire nincs nyoma vitának a témában, úgy látszik, hogy az apostolok nem is harcoltak ezzel a kérdéssel. A történelmi írások a gyülekezet álláspontját ebben a sok fejtörést okozó témában egyhangúan elfogadják. Tehát mihez kezdtek az apostolok?

Mivel nincs az Újszövetségben parancsolat az újszülöttek keresztségéről, vagy annak tiltásáról. Nincs más választásunk, mint összefonni a verseket, amik beszélnek arról, hogy kezelték az apostolok az újszülöttek keresztelését. Hiszem, hogy a kevés említés az Apostolok Cselekedeteiben és néhány igevers ebben a témában elég ahhoz, hogy feltételezzük, az apostolok elfogadták Isten kétezeréves hagyományát, miszerint a hívők gyermekeit is beiktassák a szövetségbe, emellett vehemensen elleneztek a körülmetélést gyakorlását. Sehol sem olvasunk arról, hogy egy apostol is ellenezte volna a gyermekek bevonását a szövetségbe. Egy vers sem utal arra, hogy el kéne utasítanunk a hívők gyermekeit, mint a szövetség részeseit csak hogy várjanak addig, amíg saját hitvallást is tehetnek. Hiszek abban, hogy az Ó- és Újszövetség folytonossága hangsúlyosabb, mint a köztük lévő szakadás.

Mivel Isten megparancsolta a szövetségi jel elhelyezését az újszülötteken az Ószövetségben, ezért – hiszem – ahhoz, hogy megszakadjon Isten parancsának hatálya, a bizonyítás terhe azokon van, akik amellet állnak, hogy Isten nem akarja többé bevonni a gyermekeket a szövetségbe.

A körülmetélkedés hagyományának vége, ezt nyilvánvalóan tanítja az Újszövetség is. Ezért az Újszövetség egyszerű és egyértelmű értelmezése alapján mondhatjuk, hogy az újszülöttek körülmetélését felváltotta a keresztség. Isten Ábrahámmal kötött örök szövetségének folytonossága miatt – ami betöltetett Jézus Krisztusban – hiszem, hogy a hívők gyermekeit továbbra is belevonhatjuk Isten szövetségébe és nem kell őket pogányokként kezelniük.

Az Újszövetségben egy trendet látok megjelenni, azzal kapcsolatban, hogy az új hívők gyermekei hogy vonódtak be a szövetségbe, amint a szüleik hittek. Az apostolok feltételezték, hogy a hívők gyermekeit a szüleikkel együtt kell megkeresztelni. Hiszem, hogy az apostolok a hívők gyermekeinek keresztségét a család fontosságának folytatólagos jeleként látták. A Bibliában mindig a családfőn, az apán keresztül tartozott az egész család Isten népéhez. Most az Újszövetségben, pont úgy mint az Ószövetségben, amikor valaki keresztyénné válik, Isten nemcsak őt áldja meg, hanem a gyermekeit is.

ApCsel 2:38,39 Péter pedig azt mondta nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert nektek szól az ígélet és gyermekeiteknek és mindazoknak, akik távol vannak ugyan, de akiket elhívott az Úr, a mi Istenünk.

Amikor egy hívő, akár férfi akár nő, részese lesz Isten szövetségi kapcsolatának, a gyermekei is részesednek a szövetségben. Mivel ők is a szövetség részesei, ezért őket is meg kellene keresztelni a hívő szüleikkel együtt. Ezt látjuk az Apostolok Cselekedeteiben.

ApCsel 16:14-15 Egy Lídia nevű, Thiatíra városbeli bíboráros asszony, aki félte az Istent, hallgatott ránk. Ennek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mondott. Amikor pedig a házanépével együtt megkeresztelkedett, így kérlelt minket: Ha az Úr hívének ítéltetek engem, gyertek az én házamhoz, és maradjatok ott! És unszolt minket.

ApCsel 16:31-34 Azok pedig így válaszoltak: Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözlösz mind te, mind a te házad népe! És hirdették neki az Úr igéjét, és mindazoknak, akik az ő házánál voltak. Ő pedig magához vette őket az éjszakának abban az órájában, kimosta őket sebeikből, és azonnal megkeresztelkedett az övéivel együtt. És bevitte őket a házába, asztalt terített nekik, és egész házanépével együtt örvendezett, hogy Istenben való hitre jutott.

Mindkét alkalommal olvasható, hogy csak a háznép feje hitt, Lídia és a filippi őr, és mégis mindenki velük együtt megkeresztelkedett. Ezen nem kellene meglepődnünk. Azokhoz lenne egy kérdésem, akik nem fogadják el az újszülött keresztiséget: Ha az újszülöttek kimaradtak a keresztiségből, akkor miért nem tették az Újszövetség írói a legkisebb erőfeszítést sem, hogy az újszülötteket megkülönböztessék a gyermekektől? Ha a hívő keresztiség radikálisan új gyakorlata épp hogy csak elkezdődött, radikálisan kiszorítván a megelőző kétezer éves hagyományt, miért nem említi Isten Igéje legalább egyszer? Nagyon könnyen beleírhatták volna a szerzők, például: És miután megkeresztelkedett, ő és a házanépe, kivéve az újszülötteket...

Az Újszövetség írói alapvetően feltételezték, hogy a hívők gyermekeit a megkeresztelésükkel be kell vonni a szövetségbe. Hiszem, hogy az ok, amiért a Biblia nem tiltja az újszülöttek keresztelését és ezáltal a szövetségbe való bevonásukat, mert rájuk és a szövetségben való szerepükre létezik kitüntetett igék.

Lukács 18:15-16 Kisgyermeket is vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét. Amikor pedig látták ezt a tanítványok, megdorgálták őket. De Jézus magához hívta őket, és azt mondta: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Máté 11:25 Abban az időben Jézus ezt mondta: Magasztallak, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmeselek elől, de kijelentetted a kisgyermekeknek.

Máté 21:16 és azt mondták neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus így felelt: Hallom. Sohasem olvastátok: gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicséretet?

Hiszem, hogy a gyermekek különleges szerepet töltenek be a szövetségben. Sok szempontból ők a példaképek. Kár lenne pogányként kezelve nem bevonni őket.

Máté 18:3 és így szólt: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek, és olyanok nem lesztek, mint a kisgyermekek, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.¹

Zárásként fel kell tennünk a kérdést. Mit nyerünk azzal, ha megkeresztelünk egy gyermeket?

Európa szerte a gyermekkeresztség gyakorlata nagyban meggyengítette az egyházat. Nem mennénk túl messzire azzal sem, hogy majdnem tönkretette az egyházat. Sok-sok milliót kereszteltek meg gyermekként, akik felnőve teljesen eltávolodtak a keresztény hittől. A szüleik nyomdokaiba léptek, akik ugyanúgy megkeresztelkedtek nem másért, csak mert ez volt a családi hagyomány. Mégis sok millióan kereszténynek vallják magukat, mert megkeresztelkedtek. Ebből adódóan, sok evangélikál hívő a vén kontinensen úgy tekint a gyermekkeresztségre, mint Isten igazságának felvizezésére. Gyengécskén áll a felnőtt keresztség karakán gyakorlata mellett, amikor egy felnőtt bátran áll fel a gyülekezet előtt és személyes bizonyosságot vall a Jézusba újonnan vetett hitéről. Éppen ezért a legtöbb evangélikál hívő inkább a gyermekbemutatás mellett van ahelyett, hogy megkereszteltesse a gyermekeit. Olyan, mintha a szülő sorsot vetne és elhalasztaná a keresztséget egy későbbi dátumra, amit majd reményük szerint, majd a gyermekük felnőve választ meg. De mivel mégsem akarnak annyira házárdírozni a gyermekük sorsával, ezért a bemutatás mellett maradnak. „Köszönjük szépen. Nem kérünk vizet.”

Tehát, amikor egy gyermeket megkeresztelnek? Miért kell a gyülekezetnek nagy súlyt fektetni rá? Miért jó a gyülekezetnek, ha a családdal együtt ünnepel?

Ahhoz, hogy a helyi gyülekezet igazán ünnepelni tudjon, a tagoknak érteniük kell miről is van igazán szó. Amikor egy gyermek a keresztségben vesz részt, hozzáadódik a Krisztus helyi gyülekezetéhez, viszont attól még nincs benne Krisztus nemzetközi szellemi testében. A helyi test/a gyülekezet megfelel Izrael etnikai közösségével – Isten látható népével. Krisztus szellemi teste, az igazi hívők megfelelnek az Ószövetségben a Maradékkal, Isten láthatatlan népével. Ez megtéveszthet némelyeket, ugyanis az ószövetségi maradvány sokkal kisebb mint Izrael, de az újszövetségi láthatatlan egyház sokkal nagyobb, mint a látható gyülekezet. A két szövetség közti párhuzamot, valamint annak az érvényét helyesen kell tudni értelmezni.

A gyermekeket tagként befogadó gyülekezeteket Isten meg fogja áldani a saját hűsége és a saját testéhez való szeretete miatt. Az áldások, amik érik az ilyen gyermekeket hasonlóak

---

¹ Köszönet Suhai Györgynek az igeversekért és sokminden másért a gyermekek fontos szerepéről a szövetségben. A publikációja, „Kiket lehet megkeresztelni” Bibliát tisztelő tekintéllyel tárja elénk a gyermekkeresztség közösségi jelentőségét és állítja szembe a felnőtt keresztség nyugati individualista felfogással.

azokhoz, amiket a zsidók kaptak Istentől Pál szavai szerint (Róma 9:4). Az ilyen kicsinyeket az a hatalmas megtiszteltetés éri, hogy felnőve vasárnaponként hétről hétre az evangéliumot hallhatják, sok hithősről tanulhatnak és megérthetik az istenfélő élet megannyi példáját. Egy újszülött megkeresztelése egy fantasztikus bizonyágtétel Isten jóságáról és hűségéről a kisdéd felé az életének hajnalán. Isten úgy döntött, hogy körbe veszi őt a népével és igazságával. Születése nem egy véletlen. Nem csak behajintották az életbe, hanem Isten szerető keze behelyezte őt egy keresztény családba.

A lányom szavaival élve, kisgyermekként megkeresztelkedni olyan, mint a király udvarában felnőni. Milyen sok tisztelet és áldás éri az ilyet! Mégis bármennyire is csodálatos, nem elég pusztán a király közelében lenni vagy sokat tudni felőle. Egy nap személyesen a királyhoz kell mennie, hogy megismerje őt.

Ugyanígy, a gyermek, aki keresztény családba született és megkeresztelkedik, bár nagy áldásban részesül, akkor is el kell jutni a szellemi utazásán egy olyan ponthoz, amikor saját hitvallást tesz Jézus Krisztusról és tagjává válik a Krisztus szellemi testének is. Ekkor megáll a gyülekezet előtt és bizonyágot tesz olyanokkal együtt, akik esetleg csak akkor keresztelkednek meg – mostmár ő is Isten gyermeke lehet mert megkeresztelkedett a Lélekkel.

A vízkereszttség önmagában – legyen az gyermek- vagy felnőttkereszttség – nem üdvözít senkit. Mindkét formája a kereszttségnek a szellemi kereszttség személyes és közösségi aspektusára mutat és gyönyörűen kiegészítik egymást. Isten népének az életében meg van a helye mindkettőnek.

A végén úgy gondolom, hogy meg kell keresztelni a hívők gyermekeit, hiszen Isten bele akarja őket venni a szövetségébe és nem akarja, hogy népének áldásai nélkül nőjenek fel. Nem mint hitetlenekre vagy kívülállókra tekint rájuk, hanem azt akarja, hogy tanuljanak a jóságáról, és a szövetségének tagjaiként tapasztalják meg a hűségét. Fel akarja őket vértetni arra a napra, amikor ténylegesen a hitüket helyezik Jézusba, a fiába, a világ üdvözítőjébe és Krisztus szellemi testének részeivé válnak.

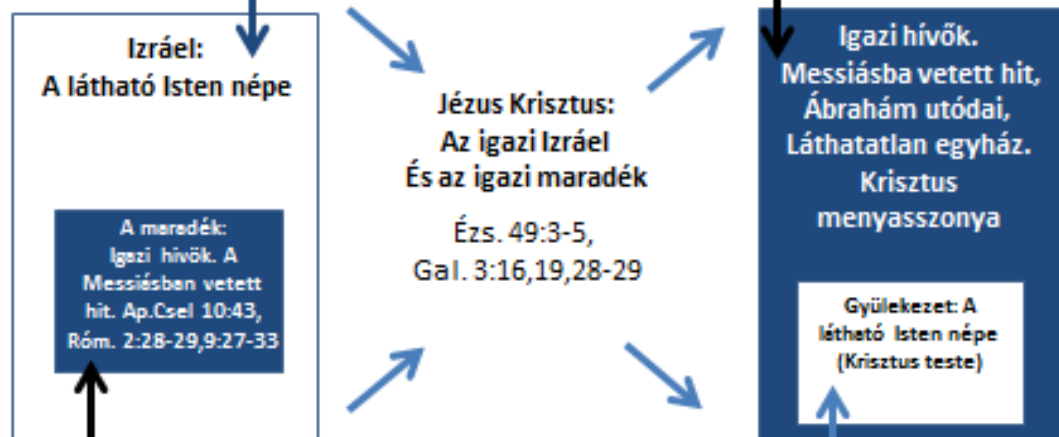
Két kép Isten népéről:

Ó.Sz.ben: Izráel és a mag

Ú.Szben: Az Egyház és a Gyülekezet

Tagság: Körülmételkedés
Csecsemőként vagy felnőttként

Csak Szentlélek keresztséggel lehet
bekerülni. Krisztusban lenni

Csak körülmetélt szívvel
lehet bekerülni

Kereszttség vízzel: felnőtt vagy csecsemő